

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 502

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 14 iulie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 496 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (8) și (10) și art. 74 alin. (2) și (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	2–3
Decizia nr. 507 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	4–6
Decizia nr. 596 din 5 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	6–9
Decizia nr. 612 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	9–11
Decizia nr. 644 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (2) și art. 108 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	11–12
Decizia nr. 666 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) corelat cu art. 5 din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare	12–14
Decizia nr. 684 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 496**

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (8) și (10) și art. 74 alin. (2) și (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (8) și (10) și art. 74 alin. (2) și (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Teodor-Ciprian Roman în Dosarul nr. 35.649/245/2009 și de Ionuț Munteanu în Dosarul nr. 2.501/245/2010, dosare ale Judecătoriei Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.896D/2010 și nr. 2.156D/2010 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.156D/2010 la Dosarul nr. 1.896D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 35.649/245/2009, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (8) și (10) și art. 74 alin. (2) și (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Teodor-Ciprian Roman cu ocazia soluționării contestației împotriva unei încheieri a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

Prin Încheierea din 21 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.501/245/2010, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

Excepția a fost ridicată de Ionuț Munteanu cu ocazia soluționării contestației împotriva unei încheieri a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 26 alin. (5), (8) și (10) și art. 74 alin. (2) și (3) din Legea nr. 275/2006 încalcă accesul liber la justiție, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, întrucât, în procedura desfășurată în fața judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, asistența juridică a persoanei condamnate nu este obligatorie, ci facultativă.

Judecătoria Iași — Secția penală nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate în Dosarul nr. 35.649/245/2009.

Judecătoria Iași — Secția penală, în alt complet, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu contravin prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorii excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (5), (8) și (10) și art. 74 alin. (2) și (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006. Art. 26 alin. (8) din Legea nr. 275/2006 a fost modificat, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, prin Legea nr. 83/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din

19 mai 2010, cu menținerea însă a soluției legislative atacate. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 26 alin. (5), (8) și (10): „(5) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate dispune prin încheiere motivată, cu privire la schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, numai după ascultarea persoanei condamnate, la locul de deținere, în termen de 15 zile de la primirea cererii sau sesizării. [...]”

(8) Împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată și administrația penitenciarului pot introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii. Contestația nu este suspensivă de executare. [...]”

(10) Hotărârea judecătorească este definitivă.”;

— Art. 74 alin. (2) și (3): „(2) Persoana condamnată este ascultată la locul de deținere, în mod obligatoriu, la judecarea plângerii.

(3) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate poate proceda la ascultarea oricărei alte persoane, în vederea aflării adevărului.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art. 24 privind dreptul la apărare, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 3 lit. c) referitoare la dreptul la apărare din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 74 alin. (2) și (3) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25, 38 și 74 din Legea nr. 275/2006, reținând că prevederile de lege criticate se circumscriu celei de-a treia faze a procesului penal, și anume fazei de executare. Prin urmare, cadrul general de reglementare vizează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit deja existența vinovăției în materie penală. Așa fiind, aspectele criticate de autorul excepției excedează procedurii penale speciale care guvernează numai fazele de urmărire penală și de judecată, deoarece situația juridică a

condamnatului nu este identică cu cea a făptuitorului, învinutului ori cu cea a inculpatului. De aceea, legiuitorul, în considerarea acestor diferențe, poate reglementa o procedură specială referitoare la executarea pedepselor, care nu mai poate pune în discuție principiul referitor la prezumția de nevinovăție.

Cu același prilej, Curtea a statuat că nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, deoarece condamnatul are, atât în acord cu art. 21 din Constituție, cât și cu art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce nemulțumirile acestuia au fost examinate de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia din 23 septembrie 2004 în Cauza *Pilla contra Italiei*, când a decis că, în măsura în care cererile reclamantului se referă la executarea pedepselor, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse. În plus, niciuna dintre prevederile contestate de autor nu suprimă dreptul la apărare, în sensul consfințit de art. 24 din Legea fundamentală. Astfel, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot cursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei. Împrejurarea că acesta este privat de libertate, ca urmare a unei condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie.

În același sens sunt și Decizia nr. 827 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 25 octombrie 2007, și Decizia nr. 1.077 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 7 octombrie 2010.

Considerentele arătate sunt valabile și în ceea ce privește critica adusă prevederilor art. 26 alin. (5), (8) și (10) din Legea nr. 275/2006 prin raportare la dispozițiile art. 24 din Constituție și ale art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (5), (8) și (10) și art. 74 alin. (2) și (3) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Teodor-Ciprian Roman în Dosarul nr. 35.649/245/2009 și de Ionuț Munteanu în Dosarul nr. 2.501/245/2010, dosare ale Judecătorei Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 507

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Victor Drulă în Dosarul nr. 11.578/215/2010 al Judecătoria Craiova — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.940D/2010.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.941D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Nelu Onțică în Dosarul nr. 11.057/215/2010 al Judecătoria Craiova — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.332D/2010, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Ulise Bolmadir în Dosarul nr. 6.981/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției personal.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.333D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de George-Iulian Rondoleanu în Dosarul nr. 4.707/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției personal.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.334D/2010, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Neculai Sileni în Dosarul nr. 6.975/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției personal.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.335D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Victor Udilă în Dosarul nr. 4.716/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției personal.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.940D/2010, nr. 2.941D/2010, nr. 3.332D/2010, nr. 3.333D/2010, nr. 3.334D/2010 și nr. 3.335D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorii excepției prezenți arată că sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.941D/2010, nr. 3.332D/2010, nr. 3.333D/2010, nr. 3.334D/2010 și nr. 3.335D/2010 la Dosarul nr. 2.940D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Autorii excepției de neconstituționalitate arată că doresc schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 10 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 11.578/215/2010 și nr. 11.057/215/2010, **Judecătoria Craiova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Victor Drulă și Nelu Onțică cu ocazia soluționării contestațiilor împotriva unor încheieri ale judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

Prin încheierile din 16 iunie și 8 iulie 2010, pronunțate în dosarele nr. 6.981/302/2010, nr. 4.707/302/2010 și nr. 6.975/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Ulise Bolmadir, George-Iulian Rondoleanu și Neculai Sileni cu ocazia soluționării contestațiilor împotriva unor încheieri ale judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

Prin Încheierea din 8 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.716/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București —**

Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

Excepția a fost ridicată de Victor Udilă cu ocazia soluționării contestației împotriva unei încheieri a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 22 alin. (1) referitoare la dreptul la integritate psihică, întrucât sintagma „*în mod excepțional*” din cuprinsul prevederilor de lege criticate face loc arbitrariului și conduce la o inegalitate a cetățenilor, prin aceea că lasă interpretarea legii la latitudinea unui organ de autoritate publică, și anume comisia de individualizare a regimului de executare a pedepselor privative de libertate din cadrul penitenciarului, judecătorul delegat urmând să decidă, pe baza raportului comisiei, care este cea care determină, fără stabilirea unor limite, ce înseamnă regimul pe care urmează să îl suporte condamnatul. În plus, analiza de către respectiva comisie a naturii și modului de săvârșire a infracțiunii, fără a avea însă în vedere întreaga situație reținută de instanța de judecată la momentul pronunțării condamnării, reprezintă o ingerință în actul autorității judiciare, care nu este permisă într-o ordine constituțională guvernată de principiul separației puterilor în stat.

Judecătoria Craiova — Secția penală și Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorii excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierilor de sesizare din 10 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 11.578/215/2010 și nr. 11.057/215/2010 de Judecătoria Craiova — Secția penală, și Încheierii de sesizare din 8 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.716/302/2010 de Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală, obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate de Victor Drulă, Nelu Onțică și Victor Udilă îl constituie dispozițiile art. 22 din Legea nr. 275/2006. Din considerentele acestor încheieri de sesizare și din notele scrise ale autorilor excepției reiese însă că aceștia critică doar prevederile alin. (2) al art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, dispoziții care au următorul

cuprins identic: „*În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 22 alin. (1) referitoare la dreptul la integritate psihică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.308 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 23 decembrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006, reținând că scopul Legii nr. 275/2006 constă tocmai în stabilirea unui sistem de reguli și criterii care stau la baza executării pedepselor privative de libertate. Potrivit prevederilor art. 18 alin. (2) din acest act normativ, „*Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate sunt bazate pe sistemele progresiv și regresiv, persoanele condamnate trecând dintr-un regim în altul, în condițiile prevăzute de prezenta lege.*”

Dispozițiile de lege criticate, care reglementează posibilitatea persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 15 ani, de a fi incluse, în mod excepțional, în anumite condiții, în regimul de executare a pedepsei imediat inferior ca grad de severitate regimului închis, constituie o aplicare a principiului mai sus menționat și nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale invocate de autorii excepției.

Astfel, Curtea a constatat că nu poate fi reținută încălcarea principiului separației puterilor în stat, deoarece activitatea Comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, constituită în penitenciar în temeiul art. 14 din Legea nr. 275/2006, nu reprezintă o imixtiune în activitatea instanțelor judecătorești sau o încălcare a competențelor constituționale ale acestora. În plus, potrivit art. 25 din Legea nr. 275/2006, împotriva modului de stabilire a regimului de executare de către Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, persoana condamnată poate formula plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate. De asemenea, împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, astfel încât instanța de judecată decide asupra legalității măsurii contestate.

În legătură cu încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, Curtea a reținut, cu același prilej, că individualizarea regimului de executare a pedepsei prin stabilirea unor criterii ce țin de natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și de persoana condamnatului este justificată de situația diferită în care se află fiecare persoană condamnată în parte. Prin urmare, textul de lege criticat este în concordanță cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune uniformitate, astfel că situații obiectiv diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferit.

De asemenea, Curtea a constatat că nu poate fi reținută nici critica referitoare la lipsa de claritate a sintagmei „*în mod excepțional*”, cuprinsă în textul de lege ce face obiectul excepției. Interpretarea sistematică a textului de lege criticat în ansamblul actului normativ din care face parte, precum și interpretarea sa teleologică relevă cu claritate sensul acestei

sintagme, fără a lăsa vreun dubiu cu privire la voința legiuitorului. Problema aplicării în concret a acestui text de lege, invocată de autorii excepției, care susțin că, în practică, individualizarea regimului de executare a pedepsei s-ar realiza discreționar, excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

În același sens este și Decizia nr. 1.572 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 26 ianuarie 2011.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Victor Drulă în Dosarul nr. 11.578/215/2010 și Nelu Onțică în Dosarul nr. 11.057/215/2010, dosare ale Judecătoria Craiova — Secția penală, de Ulise Bolmadir în Dosarul nr. 6.981/302/2010, George-Iulian Rondoleanu în Dosarul nr. 4.707/302/2010, Neculai Sileni în Dosarul nr. 6.975/302/2010 și Victor Udilă în Dosarul nr. 4.716/302/2010, dosare ale Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 596

din 5 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Florin Homenco în Dosarul nr. 14.301/325/2009 al Judecătoria Timișoara — Secția penală

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate formulate cu privire la dispozițiile identice ale art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006.

și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.957D/2010.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.516D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Costică Jircă în Dosarul nr. 7.985/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției personal.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.517D/2010, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Daniel Munteanu în Dosarul

nr. 7.988/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției personal.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.519D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Valentin Dumitru în Dosarul nr. 7.989/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției personal.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.520D/2010, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Antonius Călin în Dosarul nr. 10.180/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.957D/2010, nr. 3.516D/2010, nr. 3.517D/2010, nr. 3.519D/2010 și nr. 3.520D/2010 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorii excepției de neconstituționalitate prezenți arată că sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.516D/2010, nr. 3.517D/2010, nr. 3.519D/2010 și nr. 3.520D/2010 la Dosarul nr. 2.957D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Autorii excepției prezenți arată că doresc schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii din regim închis în regim semideschis.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 14.301/325/2009, **Judecătoria Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Florin Homenco cu ocazia soluționării contestației împotriva unei încheieri a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

Prin încheierile din 13, 20 și 22 iulie 2010, pronunțate în dosarele nr. 7.985/302/2010, nr. 7.988/302/2010, nr. 7.989/302/2010 și nr. 10.180/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Costică Jircă, Daniel Munteanu, Valentin Dumitru și Antonius Călin cu ocazia soluționării contestațiilor împotriva unor încheieri ale judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 aduc atingere principiului separației și echilibrului puterilor, egalității în fața legii și a autorităților publice și dreptului la integritate psihică, întrucât sintagma „*in mod excepțional*” din cuprinsul prevederilor de lege criticate face loc arbitrarului și conduce la o inegalitate a cetățenilor, prin aceea că lasă interpretarea legii la latitudinea unui organ de autoritate publică, și anume comisia de individualizare a regimului de executare a pedepselor privative de libertate din cadrul penitenciarului, judecătorul delegat urmând să decidă pe baza raportului comisiei, care este cea care determină, fără stabilirea unor limite, ce înseamnă regimul pe care urmează să îl suporte condamnatul. În plus, analiza de către respectiva comisie a naturii și modului de săvârșire a infracțiunii, fără a avea însă în vedere întreaga situație reținută de instanța de judecată la momentul pronunțării condamnării, reprezintă o ingerință în actul autorității judiciare, care nu este permisă într-o ordine constituțională guvernată de principiul separației puterilor în stat. De asemenea, autorul excepției Florin Homenco consideră că art. 22 din Legea nr. 275/2006 încalcă egalitatea în drepturi, dreptul la un proces echitabil, libertatea de exprimare și dreptul la informație, întrucât restricțiile impuse de regimul de executare îngrădesc persoanei condamnate drepturile menționate.

Judecătoria Timișoara — Secția penală și Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorii excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, având următorul cuprins:

„(1) *Regimul închis se aplică inițial persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 15 ani.*

(2) *În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.*

(3) *Persoanele condamnate care execută pedeapsa în regim închis sunt cazate, de regulă, în comun, prestează munca și desfășoară activități educative, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială în grupuri, în interiorul penitenciarului, sub pază și supraveghere.*

(4) *Persoanele condamnate care execută pedeapsa în regim închis pot presta munca și în afara penitenciarului, sub pază și supraveghere continuă, cu aprobarea directorului penitenciarului.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 alin. (1) privind dreptul la integritate psihică, ale art. 30 alin. (1) și (2) referitoare la libertatea de exprimare și ale art. 31 alin. (1) privind dreptul la informație, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.308 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 23 decembrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006, reținând că scopul Legii nr. 275/2006 constă tocmai în stabilirea unui sistem de reguli și criterii care stau la baza executării pedepselor privative de libertate. Potrivit prevederilor art. 18 alin. (2) din acest act normativ, *„Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate sunt bazate pe sistemele progresiv și regresiv, persoanele condamnate trecând dintr-un regim în altul, în condițiile prevăzute de prezenta lege”*.

Dispozițiile de lege criticate, care reglementează posibilitatea persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 15 ani, de a fi incluse, în mod excepțional, în anumite condiții, în regimul de executare a pedepsei imediat inferior ca grad de severitate regimului închis, constituie o aplicare a principiului mai sus menționat și nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale invocate de autorii excepției.

Astfel, Curtea nu a reținut încălcarea principiului separației puterilor în stat, deoarece activitatea Comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, constituită în penitenciar în temeiul art. 14 din Legea nr. 275/2006, nu constituie o imixtiune în activitatea instanțelor judecătorești sau o încălcare a competențelor constituționale ale acestora. În plus, potrivit art. 25 din Legea nr. 275/2006, împotriva modului de stabilire a regimului de executare de către Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, persoana condamnată poate formula plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate. De asemenea, împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, astfel încât instanța de judecată decide asupra legalității măsurii contestate.

În legătură cu încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că individualizarea regimului de executare a pedepsei prin stabilirea unor criterii ce țin de natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și de persoana condamnatului este justificată de situația diferită în care se află fiecare persoană condamnată în parte. Prin urmare, textul de lege criticat este în concordanță cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune uniformitate, astfel că situații obiectiv diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferit.

Curtea nu a reținut nici critica referitoare la lipsa de claritate a sintagmei „în mod excepțional”, cuprinsă în textul de lege ce face obiectul excepției. Interpretarea sistematică a textului de lege criticat în ansamblul actului normativ din care face parte, precum și interpretarea sa teleologică relevă cu claritate sensul acestei sintagme, fără a lăsa vreun dubiu cu privire la voința legiuitorului. Problema aplicării în concret a acestui text de lege, invocată de autorii excepției, care susțin că, în practică, individualizarea regimului de executare a pedepsei s-ar realiza discreționar, excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

De asemenea, prin Decizia nr. 180 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 13 martie 2009, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22—28 din Legea nr. 275/2006, a statuat că prevederile de lege criticate, care stabilesc regimurile de executare a pedepselor privative de libertate, nu instituie privilegii sau discriminări. Astfel, prin reglementarea unor limite și condiții cu privire la exercitarea drepturilor de către persoanele care execută o pedeapsă privativă de libertate nu înseamnă că se realizează o discriminare a acestor subiecte de drept. Totodată, condamnatul are dreptul să se adreseze instanței de judecată, după ce nemulțumirile sale au fost examinate de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor, și, în acest cadru, beneficiind de toate garanțiile unui proces echitabil, să formuleze toate apărărilor pe care le consideră necesare. În ceea ce privește susținerile vizând modul de interpretare și aplicare a legii în raport cu situația concretă în care se află condamnații, acestea sunt de competența instanțelor judecătorești, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

În același sens sunt și Decizia nr. 622 din 6 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 3 iunie 2010, și Decizia nr. 1.572 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 26 ianuarie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Decizia din 23 septembrie 2004 pronunțată în Cauza *Pilla contra Italiei*, a statuat că art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este aplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse.

În fine, dispozițiile art. 30 alin. (1) și (2) și art. 31 alin. (1) din Constituție nu au incidență în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Florin Homenco în Dosarul nr. 14.301/325/2009 al Judecătorei Timișoara — Secția penală, și de Costică Jircă, Daniel Munteanu, Valentin Dumitru și Antonius Călin în dosarele nr. 7.985/302/2010, nr. 7.988/302/2010, nr. 7.989/302/2010 și nr. 10.180/302/2010 ale Judecătorei Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 612

din 12 mai 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Shanmugan Ramesan în Dosarul nr. 464/59/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 3.016D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.910D/2010, nr. 4.540D/2010 și nr. 4.542D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, ridicată de Ibtisam El Hourani, Hamrouni Bassam și Rafique Azam în dosarele nr. 5.454/2/2010, nr. 6.145/2/2010, respectiv nr. 6.144/2/2010 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea ia act de prezența doamnei Ana Maria Saon, interpretul autorizat pentru limba engleză solicitat pentru a asigura traducerea în dosarele nr. 3.016D/2010 și nr. 4.542D/2010, precum și a domnului Dalati Bassam, interpretul autorizat pentru limba arabă solicitat pentru a asigura traducerea în dosarele nr. 3.910D/2010 și nr. 4.540D/2010.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea parțială de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.910D/2010, nr. 4.540D/2010 și nr. 4.542D/2010 la Dosarul nr. 3.016D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând cele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 464/59/2010, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Shanmugan Ramesan într-o cauză având ca obiect

soluționarea unei cereri de prelungire a duratei măsurii luării în custodie publică.

Prin încheierile din 22 iunie 2010 și 14 iulie 2010, pronunțate în Dosarele nr. 5.454/2/2010, nr. 6.145/2/2010, respectiv nr. 6.144/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepția ridicată de Ibtisam El Hourani, Hamrouni Bassam și, respectiv, Rafique Azam în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de prelungire a duratei măsurii luării acestora în custodie publică.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, următoarele: textele de lege criticate încalcă dreptul la apărare, întrucât nu reglementează o procedură clară de prelungire a perioadei de luare în custodie publică; aduc o gravă atingere independenței justiției, soluția prelungirii măsurii luării în custodie publică fiind impusă instanței prin lege; este nesocotit principiul egalității părților în proces, întrucât textul de lege criticat exceptează Ministerul Administrației și Internelor, în calitate de reclamant, de la plata taxei de timbru pentru acțiunea introdusă; în cadrul procesului prin care se solicită prelungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor nu sunt respectate toate garanțiile procesuale prevăzute de lege; accesul la justiție este limitat, întrucât prelungirea duratei măsurii se face pe o perioadă de 5 luni, timp în care nu se mai analizează dacă mai subsistă motivele avute în vedere la luarea deciziei sau dacă starea de fapt s-a schimbat; măsura luării în custodie publică este privativă de libertate, constituind și o restrângere a libertății de circulație.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 97 alin. (5) și (7): „(5) *Prelungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor prevăzuți la alin. (2) care nu au putut fi îndepărtați de pe teritoriul României în termen de 30 de zile se dispune de către curtea de apel în a cărei rază de competență*

teritorială se află locul de cazare, la solicitarea motivată a Oficiului Român pentru Imigrări. Instanța trebuie să se pronunțe înainte de expirarea termenului luării în custodie publică dispuse anterior, iar hotărârea instanței este irevocabilă. (...)

(7) *În situația în care, ulterior luării în custodie publică a unui străin, se constată existența unuia dintre cazurile prevăzute la art. 92 alin. (1) sau acesta formulează pentru prima dată o cerere pentru acordarea unei forme de protecție, măsura luării în custodie publică încetează de drept. La formularea unei a doua cereri, măsura luării în custodie publică încetează la data acordării accesului la o nouă procedură.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) care instituie principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 16 care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (1) care stabilește că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (3) potrivit căruia judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Invocă, de asemenea, și dispozițiile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează dreptul la libertate și siguranță.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la același dispoziții constituționale și convenționale ca și cele invocate în prezentele cauze conexe. Prin mai multe decizii, dintre care pot fi amintite, exemplificativ, Decizia nr. 158 din 10 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 9 martie 2009, Decizia nr. 1.568 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 21 ianuarie 2011, sau Decizia nr. 207 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 5 mai 2011, Curtea a statuat, în esență, că prelungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor care nu au putut fi îndepărtați de pe teritoriul României constituie o măsură asupra căreia se pronunță o instanță de judecată, respectiv curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, în cadrul unui proces care întrunește toate exigențele unui proces echitabil, fiind garantate atât accesul liber la justiție al pârâtului și exercitarea dreptului la apărare, cât și independența judecătorului, acesta urmând să hotărască în mod liber, nicio prevedere din textele de lege criticate nefiind de natură să îl direcționeze în mod automat spre o anumită soluție. De asemenea, Curtea a reținut că prelungirea duratei de luare în custodie publică reprezintă o măsură administrativă, dispusă de magistrat, de restrângere temporară a libertății de circulație a străinului care nu a putut fi îndepărtat de pe teritoriul României, în cadrul procedurii legale, iar nu o măsură privativă de libertate.

Întrucât nu au fost prezentate elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția pronunțate prin deciziile amintite își mențin valabilitatea și în cauza de față, atât față de dispozițiile art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, cât și, pentru identitate de rațiune, față de cele ale art. 97 alin. (7) din același act normativ.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (5) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Shanmugan Ramesan în Dosarul nr. 464/59/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și de Ibtisam El Hourani, Hamrouni Bassam și Rafique Azam în dosarele nr. 5.454/2/2010, nr. 6.145/2/2010, respectiv nr. 6.144/2/2010 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 644

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (2) și art. 108 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (2) și art. 108 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Sandra Grădinaru în Dosarul nr. 22.402/245/2009 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 22.402/245/2009, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (2) și art. 108 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Sandra Grădinaru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că instituirea unui regim sancționator contravențional, cu consecința posibilității aplicării cumulative de sancțiuni constând în puncte de amendă, suspendarea exercitării dreptului de a conduce, puncte de penalizare și măsuri tehnico-administrative, ar constitui o restrângere a unor drepturi în situații care nu se încadrează în cele anume prevăzute de art. 53 din Constituție. Astfel, în opinia autoarei excepției, aplicarea amenzii contravenționale cumulativ cu punctele de penalizare contravine principiului proporționalității. Se încalcă în acest mod și principiul de drept *non bis in idem*, prevăzut de art. 4 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Iași consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată, invocând în acest sens bogata jurisprudență a Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că reglementarea unor sancțiuni aplicabile în cazul săvârșirii anumitor contravenții, sancțiuni constând în aplicarea, pe lângă amendă, a unui număr variabil de puncte de penalizare, în funcție de gravitatea faptei, este deplin justificată din perspectiva interesului general ocrotit și nu aduce atingere regulilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (2) și art. 108 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 102 alin. (2): „*Amenda contravențională prevăzută la alin. (1) se aplică și conducătorului de autovehicul sau tramvai care săvârșește o faptă pentru care se aplică 6 puncte de penalizare, conform art. 108 alin. (1) lit. d).*”;

— Art. 108 alin. (1): „*Săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a uneia sau mai multor contravenții atrage, pe lângă sancțiunea amenzii, și aplicarea unui număr de puncte de penalizare, după cum urmează: [...]*”.

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, cu raportare la art. 4 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (2) și art. 108 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Sandra Grădinaru în Dosarul nr. 22.402/245/2009 al Judecătoriei Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 666

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) corelat cu art. 5 din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) corelat cu art. 5 din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, excepție ridicată de Victor Sava în Dosarul nr. 2.846/121/2010 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc la data de 19 aprilie 2011 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, precum și din cauza imposibilității constituirii legale a completului de judecată, în acord cu dispozițiile art. 57 și art. 58 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, s-a amânat pronunțarea la data de 10 mai 2011 și, respectiv, 17 mai 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.846/121/2010, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) corelat cu art. 5 din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare**, excepție ridicată de Victor Sava în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în apel, care a fost declarat împotriva sentinței dispuse în fond, prin care s-a dispus, pe lângă condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii de 5 luni, și prelevarea de probe biologice de la acesta în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 26 alin. (1) referitoare la ocrotirea vieții intime, familiale și private, deoarece prin instituirea obligativității prelevării probelor biologice de la persoanele condamnate definitiv la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în anexa la Legea nr. 76/2008 se realizează o ingerință în viața intimă și privată.

Curtea de Apel Galați — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece genotiparea probelor biologice recoltate din câmpul infracțiunii, alături de probele de referință recoltate de la persoanele ce fac parte din cercul de suspecți, este o măsură necesară într-o societate democratică.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) corelat cu art. 5 din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 14 aprilie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (1): „(1) *Prelevarea probelor biologice de la persoanele condamnate definitiv la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în anexă este dispusă de instanța de judecată, prin hotărârea de condamnare.*”;

— Art. 5: „(1) *Prelevarea probelor biologice se face prin metode noninvazive, respectiv recoltarea celulelor epiteliale prin periaj al mucoasei bucale, iar în situațiile în care nu se poate realiza această modalitate, prin recoltarea unor celule epiteliale din regiunea feței.*

(2) *Prelevarea probelor biologice de la persoanele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) se face cu consimțământul acestora, la solicitarea scrisă a organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată.*

(3) *În cazul în care persoana de la care urmează să se recolteze probe biologice sau, în cazul minorului cu vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani, părinții ori reprezentantul legal al acestuia nu își dau consimțământul, organul competent să efectueze prelevarea informează instanța de judecată, care va dispune cu privire la prelevarea sau, după caz, neprelevarea probelor biologice fără acordul respectivelor persoane.*

(4) *Prelevarea probelor biologice la minori cu vârsta sub 14 ani, în vederea stabilirii profilului genetic, se face numai cu acordul părinților sau al reprezentantului legal și în prezența acestora.*

(5) *Instanțele de judecată și organele de urmărire penală care dispun prelevarea au obligația de a informa persoanele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a) și b) că probele biologice recoltate vor fi utilizate pentru obținerea și stocarea în S.N.D.G.J. a profilului genetic.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 26 alin. (1) referitoare la ocrotirea vieții intime, familiale și private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 485 din 2 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 4 mai 2009, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 76/2008, statuând că „drepturile consacrate de art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt drepturi absolute, ele putând fi supuse anumitor limitări ori restricții din partea autorităților. Între componentele dreptului protegit de art. 8 din Convenție se regăsește respectarea dreptului la viață privată, care însă poate fi supus anumitor ingerințe cu condiția ca acestea să fie prevăzute de lege, să urmărească un scop legitim, să apară ca necesare într-o societate democratică, să privească un drept apărut de Convenție și să fie proporționale cu scopul urmărit.”

Așa fiind, este de necontestat faptul că toți participanții la înlăptuirea actului de justiție au obligația de a se supune principiului aflării adevărului. Ca o necesitate firească ce se impune ca urmare a desfășurării instrucției penale, genotiparea probelor biologice recoltate din câmpul infracțiunii, alături de probele de referință recoltate de la persoanele ce fac parte din cercul de suspecți, este o măsură necesară într-o societate democratică.

Potrivit textului legal criticat, judecătorul, ca reprezentant al autorității, în pofida absenței consimțământului celui vizat, are dreptul să dispună cu privire la necesitatea prelevării de probe biologice de la o anumită categorie de persoane, și anume aceea a suspectilor.

Or, pornind de la rațiunea reglementării care urmărește, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 76/2008, „constituirea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, denumit în continuare S.N.D.G.J., pentru prevenirea și combaterea unor categorii de infracțiuni prin care se aduc atingeri grave drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, în special dreptului la viață și la integritate fizică și psihică, precum și pentru identificarea cadavrelor cu identitate necunoscută, a persoanelor dispărute sau a persoanelor decedate în urma catastrofelor naturale, a accidentelor în masă, a infracțiunilor de omor sau a actelor de terorism”, este evident că scopul se circumscrie pe deplin exigențelor impuse de art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de art. 53 din Constituție, amestecul autorității în viața intimă și privată fiind justificat.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că scopul Legii nr. 76/2008 vizează și realizarea unui eficient schimb internațional de date pentru prevenirea și combaterea infracțiunilor transfrontaliere, sens în care S.N.D.G.J. a fost conceput ca o structură organizată pe 3 segmente, ce cuprinde baza de date cu caracter personal, baza de date despre caz și baza de date cu profile genetice judiciare. Toate acestea, în acord cu art. 11 din Constituție referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern*, obligă statul român să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce îi revin din tratatele la care este parte, deoarece prin Legea nr. 146/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 6 august 2008, România a aderat la Tratatul dintre Regatul Belgiei, Republica Federală Germană, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Marele Ducat de Luxemburg, Regatul Țărilor de Jos și Republica Austria privind aprofundarea cooperării transfrontaliere, în special în vederea combaterii terorismului, criminalității transfrontaliere și migrației ilegale, semnat la Prüm la 27 mai 2005. Potrivit art. 2, art. 8 și art. 37 alin. (3) din tratat, părțile contractante se obligă să creeze fișiere naționale de analiză ADN, să garanteze disponibilitatea datelor indexate privind conținutul sistemelor automatizate naționale de identificare dactiloscopică create în vederea prevenirii și

urmăririi faptelor penale și, nu în ultimul rând, să șteargă datele cu caracter personal dacă nu mai sunt necesare în scopurile pentru care au fost transmise ori la expirarea termenului maxim prevăzut pentru păstrarea acestora în legislația națională a fiecărei părți contractante.

Or, ținând seama de aceste prevederi care, alături de Recomandarea nr. R (92) 1 din 10 februarie 1992 a Comitetului Ministerial al Consiliului Europei privind genotiparea judiciară în vederea utilizării rezultatelor în justiție, au fundamentat necesitatea adoptării măsurii legislative criticate, Curtea constată că aceasta respectă exigențele constituționale invocate, întrucât interesul public în aceste situații nu poate fi pus la îndoială.

Totodată, Curtea mai constată că nu se poate pune în discuție în vreun fel afectarea vieții intime, familiale și private, deoarece toate aceste probe biologice și date se obțin prin metode noninvazive și se păstrează, se distrug sau se șterg din S.N.D.G.J. în condițiile art. 13, 14 și 15 din Legea nr. 76/2008. Astfel, profilele genetice obținute de la suspecti ori învinuiți/inculpați față de care s-a dispus o soluție de netrimitere în judecată ori de achitare/încetare a procesului penal se păstrează până când organele de urmărire penală sau instanțele judecătorești dispun ștergerea lor. În ceea ce privește persoanele condamnate definitiv la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea infracțiunilor cuprinse în anexă, legea a instituit un termen de păstrare a profilelor genetice, respectiv până la împlinirea vârstei de 60 de ani a persoanei în cauză, ori când aceasta decedează mai înainte de împlinirea acestei vârste, se păstrează încă 5 ani după deces. De asemenea și baza de date cu caracter personal se șterge odată cu profilele genetice în condițiile de mai sus.

În sfârșit, Curtea mai constată că, referitor la datele cu caracter personal, acestea sunt gestionate în acord cu exigențele Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie 2001, ai cărei beneficiari sunt numai organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cauze penale, Serviciul Român de Informații pentru îndeplinirea atribuțiilor legale în domeniul prevenirii și combaterii terorismului, precum și autoritățile judiciare ale altor state, pe bază de reciprocitate sau în temeiul unor acorduri internaționale la care România este parte [art. 9 alin. (3) din Legea nr. 76/2008].

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) corelat cu art. 5 din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, excepție ridicată de Victor Sava în Dosarul nr. 2.846/121/2010 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 684

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 2
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Marius Niță în Dosarul nr. 451/46/2010 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 275/R din 27 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 451/46/2010, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cristian Marius Niță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin imposibilitatea legislativă de a ataca separat cu recurs încheierile prin care s-a dispus respingerea excepțiilor de necompetență, pe de o parte, este îngrădit accesul la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime iar, pe de altă parte, soluționarea cauzei nu se mai poate face într-un termen rezonabil, soluția previzibilă în cazul admiterii căii de atac împotriva sentinței sau deciziei pronunțate pe fond fiind casarea cu trimitere spre rejudecare la instanța competentă/sesizată legal.

Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată. Arată că prin această excepție se dorește modificarea sau completarea dispozițiilor legale criticate pentru neconstituționalitate, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: *„Încheierile pot fi atacate cu recurs numai odată cu sentința sau decizia recurată, cu excepția cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu recurs.”*

Se susține că aceste prevederi legale încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 21 privind liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 591 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.062 din 28 noiembrie 2005, și prin Decizia nr. 285 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că, față de dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, legiuitorului îi revine obligația constituțională de a reglementa procedura de judecată și, în acest cadru, exercitarea căilor de atac, în limitele prevăzute de Legea fundamentală și de tratatele internaționale privind drepturile omului. Stabilind, prin dispozițiile art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, că încheierile pot fi atacate cu recurs, de regulă, numai odată cu sentința sau decizia recurată, legiuitorul a acționat potrivit competenței sale, stabilită de prevederile constituționale mai sus menționate. Acest mod de reglementare a exercitării căilor de atac împotriva încheierilor de ședință este justificat de necesitatea de a asigura celeritatea procesului penal, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru procesual, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Așa fiind, contrar susținerilor autorului excepției, prevederile legale criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 21 din Constituție, dând expresie cerinței de soluționare a cauzei *„într-un termen rezonabil”*, reglementată de acestea.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Marius Niță în Dosarul nr. 451/46/2010 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

